

Desgranant records

Amb qui fôu nostre malaguanyat amic Salvador Vernet, al que professàvem afecte i teníem conceptuat com a un d'aqueixos obrers cultivats que de vegades es poden topar per aquests móns de Déu, un dia d'hivern assoleiat que semblava de primavera, mesos abans del seu sentit decés, asseguts els dos en un banc a l'andana de la estació vella, parant el sol com les sargantanes, desgranàvem records de joventut. Algun n'hi va haver que va tenir relació amb la sardana.

—Em va tocar —ens deia ell— d'anar a fer el servei militar a un regiment de línia de la guarnició de Saragossa. Gairebé tota la plantilla del regiment estava composta per soldats catalans i, d'aquests la majoria érem empordanesos, del nostre Empordà. Ja pots pensar la camaraderia que flori entre tots nosaltres. I així, les tardes que estàvem lliures de servei, a colles anàvem a passar-les a un cinema modestet però que ens agradava perquè hi actuava una orquestrina que sonava molt bé i anava amenitzant —era encara l'època del *cine mut*— les pel·lícules de la Bertini i d'en Max Linder.

“Entre les peces musicals que aquella orquestrina ens donava, sovint hi passava “La Santa Espina”, la emotiva sardana que el mestre Morera acabava de llançar dintre els números lírics de la comèdia de màgia d'En Guimerà, que va constituir l'èxit d'aquella temporada al Teatre Principal de Barcelona, quan els Espectacles-Audicions Graner, i que després la popularitzaren totes les cobles de Catalunya. I bé, als primers compassos ja no ens podíem aguantar i, en venir allò del “sóm i serem”, l'esclat dels picaments de mans dels soldats era tan fort que semblava que tota la sala se'n anava a baix. Ocupàvem els soldats tot el *galliner* i bona part de les localitats de preferència, i les nostres ovacions eren tan enèrgiques i tan insistents que la sardana s'havia de repetir quatre, cinc o més vegades. Mai no en teníem prou.

“Però després va esdevenir el cas curiós. De la gresca que promovièm amb aquells sorollosos entusiasmes se'n va assabentar el nostre coronel, que era una bellíssima persona, qui, volent fer una gentilesa als soldats empordanesos, va disposar que, durant els descansos dels exercicis a l'esplanada de la caserna, la banda del regiment toqués sar-